

Chương 19

Đêm Nay Là Một Đêm Không Ngủ

Ngồi trong chăn ấm để nói chuyện điện thoại với người khác là một việc mà tôi thích vô cùng. Sau khi cơm no rượu say và tắm gội, cơ thể được thả lỏng, đầu óc cũng không cần căng ra cảnh giác hay phòng bị như lúc đi làm, cho nên lúc này, cho dù người gọi điện đến là Chung Tuấn Hải thì tôi cũng cố gắng kéo dài tâm trạng đó mà không cao giọng hay nói những lời hùng hổ dọa người...

Chuyện không vui ở khách sạn sớm đã tan thành mây khói. Từ khi trưởng thành, đây chính là sở trường của tôi, có thể tự điều chỉnh tâm lý của mình, không ấu trĩ để mọi chuyện cứ canh cánh trong lòng, cái này đại khái người ta hay nói là EQ cao.

Tôi gấp sách lại, ngón tay di di trên bìa, mặc cho thời gian cứ thế trôi.

“Cậu có ở nhà không?” Chung Tuấn Hải hỏi, xung quanh cậu ta không có tiếng ồn ào, huyền não nên tôi đoán cậu ta cũng đã về nhà rồi.

“Ừ, còn cậu? Cũng về nhà rồi à?” Đêm khuya vắng lặng, giọng nói của tôi tự nhiên trầm xuống, dịu dàng.

“Chưa, bọn họ đi hát karaoke, đó không phải sở trường của tớ, cho nên đi ra ngoài hít thở một lát.”

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, đã mười một giờ rồi, cậu ta cũng thật vất vả.

“Cậu không uống rượu nữa đây chứ?” Tôi hỏi thăm dò, trong điện thoại, giọng nói của cậu ta có chút khàn khàn, không giống bình thường lắm.

Chung Tuấn Hải cười cười, nói: “Say rồi mà tớ còn nhớ gọi điện cho cậu sao? Tại sao cậu còn chưa ngủ, tớ nhớ cậu vẫn hay đi ngủ sớm mà?”

Tôi thản nhiên nói: “Vừa uống chút rượu nên không ngủ được.”

“Ồ, tại sao cậu lại uống rượu?”

“Vì không vui.” Tôi thẳng thắn trả lời.

Chung Tuấn Hải trầm mặc không nói.

“Tại sao cậu không nói gì?”

“... Không phải là vì tớ chứ?”

Lần này đến lượt tôi cười. “Cậu sợ rồi sao?”

Cậu ta “hừ” một tiếng, nói: “Tớ sợ cậu sẽ nói với tớ rằng đã yêu người khác, sau đó tìm tớ khóc lóc, thổ lộ mấy lời khổ tâm này nọ...”

Tâm trạng của tôi tốt hơn rất nhiều, bắt đầu có ý định trêu chọc cậu ta. “Nếu đúng là như vậy thì sao?”

Cậu ta dừng lại một lát rồi hùng hổ nói: “Tôi sẽ tìm hấn ta rồi quyết đấu với hấn ta một trận.”

Tôi cười khanh khách. “Cậu cho rằng mình còn là học sinh trung học à, quá ngây thơ rồi đấy.”

Cậu ta thở dài một tiếng. “Đúng vậy, tớ cũng chỉ nói vậy thôi, nếu muốn làm như vậy thì năm năm trước tớ đã làm rồi.”

Ngón tay tôi đang di di trên viền cuốn sách chợt dừng lại.

Giọng nói của Chung Tuấn Hải truyền đến từ trong điện thoại, giống như đang nói mơ, có lẽ tôi nay cậu ta thực sự say rồi.

“Tú Nghiên, tớ rất vui vì hôm nay nhìn thấy cậu đeo đôi bông tai đó, làm tớ nhớ tới đêm Trung Thu hồi năm thứ hai đại học, là tới trường cậu tìm cậu, cậu còn nhớ không?”

Tôi lục lại trong bộ nhớ của mình, ký ức bị bụi thời gian bao phủ bỗng nhẹ nhàng hiện ra.

Đúng vậy, đó là đêm Trung Thu không có ánh trăng sáng, tôi bị bạn cùng phòng kéo đi tham gia vũ hội do khoa tổ chức, mới nhảy được vài bài, Chung Tuấn Hải bỗng xuất hiện trước mặt tôi.

“Tớ ngồi tàu hơn mười tiếng đồng hồ để tới gặp cậu thực ra chỉ để nói với cậu rằng... tớ thích cậu.”

Tôi kinh ngạc đến ngây người, cả người cứng đờ ở trên giường.

Tôi đột nhiên nhớ rõ ngày hôm ấy, Chung Tuấn Hải nói với tôi rằng cậu ta đến thăm một người thân ở thành phố này, nhớ ra tôi đang học ở trường này nên tiện đường tới gặp tôi.

Trong điện thoại, Chung Tuấn Hải vẫn rử rỉ nói chuyện: “Chúng ta ngồi nói chuyện trong sân vận động của trường, cậu ngốc nghếch hỏi tớ rằng Ôn Tịnh thế nào làm tớ chẳng biết phải trả lời ra sao. Tớ hỏi cậu muốn có bạn trai không,

cậu buồn bã trả lời rằng vì đang đi học nên không muốn yêu đương, vì yêu đương trong trắng thường không duy trì được lâu. Tớ biết cậu vừa mới chia tay Trương Hân nên trong lòng vẫn còn hình bóng của cậu ta. Lúc đó, những lời tớ định nói đành phải nuốt xuống, vì sợ sẽ tạo cho cậu áp lực. Tớ muốn đợi đến khi tốt nghiệp thì sẽ nói, đợi đến khi chúng ta tự lập được rồi cũng chưa muộn.”

Bàn tay cầm điện thoại hơi đau nhức nhưng tôi hoàn toàn không để ý, giữ nguyên tư thế cũ không hề động đậy, chỉ sợ nếu cử động một chút sẽ không còn nghe thấy giọng nói của đối phương nữa.

“Ngày đó cậu cũng đeo một đôi bông tai giống như thế này, nhưng cậu nói với tớ đó chỉ là hàng giả, không phải Tiffany thực sự. Tớ đã cười và nói rằng đợi khi nào kiếm được tiền tớ sẽ mua tặng cậu một đôi bông tai Tiffany thực sự, những lời này có lẽ cậu đã hoàn toàn quên mất rồi.”

Tôi đã quên rồi ư? Nhớ tới khi đeo đôi bông tai đó, trong đầu tôi bỗng hiện lên một hình bóng mơ hồ, không, thực ra tôi không quên, chỉ là tôi không muốn nhớ tới mà thôi...

“Cuối cùng tớ cũng đợi được đến ngày tốt nghiệp, sau đó lại thuận lợi tìm được công việc. Tớ luôn tìm một đôi bông tai Tiffany giống với đôi bông tai cậu đeo khi đó.” Nói đến đây, Chung Tuấn Hải đột nhiên cười một tiếng, trong giọng nói ẩn giấu một tia đau khổ. “Có phải có chút lẫn lộn rồi không? Tớ thậm chí còn vì chuyện này mà bay sang Hồng Kông, lục tìm được nó liền hào hứng mua ngay, khi chuẩn bị đi tìm cậu thì cậu đã yêu người khác mất rồi.”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống gương mặt tôi, làm ẩm ướt trái tim tôi. Bình thường, Chung Tuấn Hải là người luôn vui vẻ và vô tư, hóa ra trong lòng cậu ấy lại đau khổ như vậy, mà nguồn gốc của sự đau khổ đó lại là tôi.

“Tớ đã thấy cậu ở bên cạnh anh ta, ánh mắt cậu nhìn anh ta, một cái nhăn mày, một tiếng cười của cậu với anh ta... Những điều đó đi vào trái tim tớ làm tớ đau đớn. Tớ không thể không tin tất cả những điều nghe được từ Ôn Tịnh là sự thật. Tớ không biết ngoài việc rời đi thì tớ còn có thể làm gì nữa. Tớ nghe cậu đã tìm được tình yêu rồi thì tớ cũng phải có cuộc sống của riêng mình, vì vậy, tớ đã quyết định ra nước ngoài, thỏa mãn tâm nguyện của bố mẹ.”

Cuối cùng tôi cũng khóc không thành tiếng, nhưng lại không thể nói gì. Tại sao cậu ấy chưa bao giờ nói những chuyện này với tôi?

“Cậu đang khóc đấy à?” Chung Tuấn Hải kinh ngạc hỏi.

Tôi đưa tay lên bịt miệng, ra sức lắc đầu, hoàn toàn quên mất rằng cậu ấy không hề nhìn thấy tôi.

Cậu ấy lặng lẽ nghe một lúc, đột nhiên cười một tiếng. “Đây là lần đầu tiên cậu khóc vì tớ.”

Tôi không thốt nên lời, cắn chặt môi, nằm sấp xuống chần để mặc cho những cơn thủy triều mãnh liệt cuốn trôi cõi lòng đang rung động.

Lòng ngực tôi bị những câu nói của Chung Tuấn Hải giáng thẳng vào, nỗi đau xen lẫn niềm vui, dường như làm tôi bị nghẹt thở. Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy, bốn chữ này từng lần, từng lần lướt qua trong lòng tôi, mỗi lần dường như đều mang theo một ngọn đuốc, làm trái tim tôi rực sáng, thông suốt, đến tận khi tôi hoàn toàn thấu hiểu.

Chúng tôi cứ lặng lẽ giữ điện thoại như thế, dường như bất cứ lời nói nào được thốt ra trong thời khắc này cũng là dư thừa. Không gian vô cùng tĩnh lặng, khiến những tiếng “tích tắc, tích tắc” phát ra từ kim giây của chiếc đồng hồ báo thức trên bàn càng thêm trong trẻo.

Giọng nói trầm thấp, dịu dàng của Chung Tuấn Hải lại vang lên, dường như cả một thế kỷ đã trôi qua.

“Đi ra ngoài vòng vo một chuyến, chẳng làm được tích sự gì đã về nước, khi quay về lại bắt gặp cậu đứng trên bãi cỏ, lẻ loi một mình. Lúc đó tớ mới phát hiện, tất cả những cố gắng của mình đều là công cốc. Cậu lạnh nhạt với tớ cũng được, xa lánh tớ cũng được, tớ vẫn sẽ để ý tới cậu như thế... Tú Nghiên, cậu hãy nói cho tớ biết, rốt cuộc tớ nên kiên trì tiếp hay là buông tay?”

Tôi khịt mũi một cái, nước mắt vẫn còn trên mặt nhưng cuối cùng đã có thể lên tiếng.

“Tôi muốn gặp cậu.”

Đây là nguyện vọng lớn nhất của tôi lúc này, tôi không có thời gian để băn khoăn điều gì khác nữa, mọi nỗi băn khoăn của tôi trước đây đều bị ném đi thật xa rồi.

Dường như cậu ấy cũng cảm thấy bất ngờ, dừng lại một lát, không hỏi tại sao, chỉ trả lời bằng một chữ ngắn gọn: “Được.”

Đặt chiếc điện thoại nóng rực xuống, tôi mới ý thức được mình đã kích động đến nhường nào. Cậu ấy vừa mới uống rượu, có thể lái xe không? Muộn thế này rồi còn đến, nếu quấy rầy bố mẹ tôi thì phải giải thích thế nào? Gặp cậu ấy rồi, tôi phải nói gì đây?...

Tôi cầm điện thoại lên theo bản năng, nhưng lại chầm chậm đặt xuống, tôi hy vọng được gặp cậu ấy như vậy cơ mà. Vậy đêm nay cứ để tôi làm một kẻ bốc đồng, ty tiện đi.

Tôi quỳ gối trên giường, bỗng cảm thấy đứng ngồi không yên, đêm nay làm sao vậy, sao lại thần kỳ như thế này chứ, tất cả những chuyện vừa xảy ra giống hết như một giấc mơ. Tôi không tìm được câu mình một cái. Ôi đau quá!

Tôi vội vàng nhảy xuống giường, luống cuống mở tủ quần áo, lấy từng bộ ra ngoài, sau đó cảm thấy bộ nào cũng không hợp. Tâm trạng này, vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng, giống như quay trở về với môi tình đầu của thời thiếu nữ.

Tôi vỗ mạnh lên hai má cho mình tỉnh táo lại.

Cuối cùng, cơn sóng lòng cũng có chút lắng xuống, tôi nhặt bộ quần áo dày nhất lên thay.

Thay quần áo xong, chiếc điện thoại cũng đổ chuông đúng lúc.

“Tớ ở dưới nhà cậu rồi.” Hóa ra cậu ấy cũng không định lên nhà.

“Tôi xuống ngay đây!” Tôi nhanh chóng đáp lại.

Ra đến cửa, lại quay người lấy chìa khóa, đèn đã tắt nên tôi phải thật cẩn thận đi ra ngoài, không thể gây ra tiếng động lớn, như thế bố mẹ mới nghĩ rằng tôi vẫn đang ngủ.

Nương theo ánh sáng yếu ớt của chiếc điện thoại, tôi bước từng bậc, từng bậc đi xuống lầu, nghĩ thật là phiền phức, sao lại nhiều bậc như thế này, dường như đi mãi không hết.

Ra đến cổng khu nhà, liếc mắt nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz màu bạc đang lặng lẽ đỗ dưới bóng cây, cậu ấy không ra khỏi xe mà ngồi trong xe nháy đèn ra hiệu, giống như ánh đèn hiệu giữa làn sương mù dày đặc.

Đêm nay chẳng khác gì những đêm khác, vẫn tĩnh lặng như thế, vẫn tối đen như thế...

Chỉ có tôi biết, trong lòng tôi đã có sự thay đổi lớn lao như thế nào. Bước chân tôi dần chậm lại, từ cổng đến chỗ chiếc xe chỉ là một khoảng cách rất ngắn, tiến thêm một bước, trái tim tôi lại đập nhanh hơn một chút. Tôi đột nhiên ý thức được rằng một khi đã đến bên cậu ấy, tôi sẽ không thể quay đầu.

Cuối cùng, tôi cũng đến bên cạnh chiếc xe, hơi chân chừ rồi mở cửa xe, bước vào.

Chung Tuấn Hải một tay đặt trên vô lăng, một tay bận rộn dọn dẹp mấy thứ linh tinh ở trong xe, trên mặt không hề có biểu hiện kích động. Nhìn thấy tôi bước vào xe, cậu ấy nhìn tôi cười cười, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại muốn gặp tớ? Có phải là... những lời tớ vừa nói đã dọa cậu sợ không?”

Tôi không đáp lời cậu ấy, chỉ hơi nghiêng mình, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt anh tuấn ấy, dưới sự bình tĩnh giả tạo là những cơn run rẩy không ngừng.

Chung Tuấn Hải liếc nhìn tôi một cái, đột nhiên trầm giọng nói: “Đừng có nhìn tớ như một kẻ ngốc như vậy nữa!”

Cậu ấy lại vội vàng thu dọn những thứ linh tinh ở trong xe, tôi để ý thấy tay cậu ấy đột nhiên hơi run rẩy.

Cậu ấy vốn kiêu ngạo như vậy nhưng đêm nay lại mượn cớ say rượu để tỏ lộ với tôi tất cả những điều thật lòng nhất, có lẽ đến mai, cậu ấy sẽ hối hận vì đã khinh suất và kích động như thế này.

Tôi chậm rãi duỗi tay ra, cầm lấy bàn tay trắng xanh không chịu để yên của cậu ấy.

Trong chớp mắt, tôi bị cậu ấy ôm chặt vào lòng. Làn môi của cậu ấy mang theo sự ấm nóng, cần thận hôn lên trán, mắt, má tôi, cuối cùng hung hăng hôn lên môi tôi.

Cậu ấy tùy ý chèn ép, dường như mang theo sự phẫn nộ đã tích tụ nhiều năm nay. Cơ thể tôi bị cậu ấy ôm chặt, chỉ có thể để cậu ấy tự tung tự tác, nhưng trong lồng ngực tôi lại căng tràn sự vui sướng. Tôi chột bắt chấp tất cả, chẳng để ý đến thứ gì khác, dùng sự nhiệt tình đáp lại, quên đi giới hạn giữa trời và đất, quên đi sự chảy trôi không ngừng của không gian và thời gian, thời khắc này, tôi chỉ trân quý người đang ở trước mắt mình mà thôi.

Chúng tôi dây dưa một hồi, bao nhiêu tình cảm kìm nén tận đáy lòng lúc này bỗng trào lên mãnh liệt. Tôi biết rõ mình đã mong ước khoảnh khắc này từ rất lâu rồi.

Lúc tôi cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa thì cậu ấy đột nhiên buông tôi ra, ánh mắt như say như mê lưu luyến trên gương mặt tôi, mang đầy vẻ đau đớn, đột nhiên hai hàng lông mày nhíu lại, nhẹ nhàng hỏi: “Sao cậu lại khóc rồi?”

Lúc này tôi mới biết mắt mình hóa ra đã ướt nhèm.

Cậu ấy dùng làn môi mỏng dịu dàng hút hết nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt tôi, lại một lần nữa ôm chặt tôi, chậm rãi nói: “Không được khóc nữa, tớ muốn cậu sau này, mỗi ngày đều cười vui vẻ.”

Tôi nhắm mắt, vùi đầu vào lòng cậu ấy, cách lớp áo vẫn có thể nghe thấy tiếng trái tim cậu ấy đập, từng nhịp từng nhịp, làm cho tôi cảm thấy an tâm và say đắm.

Bàn tay dịu dàng của cậu ấy vuốt ve mái tóc tôi. Chúng tôi tựa sát vào nhau như vậy, cảm thấy có một dòng nước ấm áp đang chảy trong tim.

Rất lâu sau, cuối cùng tôi cũng ngẩng lên, ngẩn ngơ nhìn cậu ấy, cười giống như một đứa trẻ. “Tại sao lại là tôi?”

Chung Tuấn Hải cúi đầu nhìn tôi chăm chú, trong mắt là vẻ dịu dàng nước, khóe môi khẽ cong lên, cậu ấy cũng cười, duỗi tay véo má tôi. “Tớ thích những cô nàng ngốc nghếch.”

Tôi giả vờ đánh vào đầu cậu ấy. Cậu ấy bị đau liền kêu lên một tiếng.

Tôi cả kinh. “Cậu bị làm sao vậy?”

Cậu ấy nhú mày, khẽ nâng chân phải lên, vén ống quần. Nương theo ánh sáng yếu ớt trong xe, tôi nhìn thấy trên chân cậu ấy có một vết máu tụ tím bầm rất lớn, tôi bỗng bị dọa tái mặt.

“Cậu làm sao mà bị như thế này, đâm xe sao?”

“Vì vội vàng muốn được gặp cậu nên tông vào cột điện.” Cậu ấy chỉ kẻ qua loa, sơ sài như vậy.

Tôi nhảy xuống xe để kiểm tra, quả nhiên đầu xe có một vết lõm không nhỏ, lại lên xe, trong lòng nóng như có lửa đốt, vội vàng hỏi xem cậu ấy định làm thế nào.

“Không sao đâu, cùng lắm thì hôm nay cậu ở trong xe với tớ.” Lúc này rồi mà cậu ấy còn tâm trạng để nói đùa.

“Cậu còn có thể lái xe không?” Tôi lo lắng hỏi.

Cậu ấy thử một lát, bất đắc dĩ nói: “Hình như là không được, chân không có lực để đạp ga.”

Tôi thực sự không biết vừa nãy cậu ấy làm thế nào mà đến được đây.

Xe thì có thể để lại đây mai đến lấy, nhưng chân của cậu ấy... Cuối cùng tôi vẫn không yên tâm, nghĩ một lát rồi nói: “Tôi đi bắt xe rồi đưa cậu tới bệnh viện.”

Tôi đang định xuống xe thì bị cậu ấy giữ lại. “Lúc này lấy đâu ra xe nữa.”

Tôi vẫn kiên quyết nói: “Ra đầu đường chắc chắn sẽ có, cậu cứ ở đây đợi tôi.” Hất tay cậu ấy ra, tôi chạy thẳng đi.

Đã là nửa đêm rồi, ngoài đường thực sự rất ít xe. Tôi đợi một lúc, không tìm được nữa lại chạy về xem Chung Tuấn Hải ở trong xe. Cậu ấy đang tựa vào vô lăng, mắt không chớp nhìn tôi chăm chú, cả người được bao phủ bởi làn ánh sáng dịu dàng, trong lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp.

Đợi xe đến khi người tôi sắp đông cứng, cuối cùng tôi cũng vẫy được một chiếc taxi rồi chật vật để đỡ cậu ấy lên xe.

Ngồi vào trong xe, một tay của Chung Tuấn Hải vẫn ôm chặt lấy tôi, đột nhiên khẽ nói: “Tú Nghiên, tớ đánh cược tương lai cậu sẽ là một người vợ tốt.”

Mặt tôi ửng đỏ, sáng giọng: “Nói linh tinh cái gì vậy?”

Người lái xe không nghe thấy rõ mà lại dám nói đùa: “Anh bạn, bị đập từ trên giường xuống hay sao, thanh niên mà, tinh lực dồi dào, nhưng cũng phải chú ý an toàn chứ!”

Mặt tôi như bị thiêu cháy, Chung Tuấn Hải lúc đầu cũng có chút sừng sốt nhưng ngay sau đó đã hờn hờ nói: “Cảm ơn chú đã nhắc nhở, sau này chúng tôi nhất định sẽ chú ý.”

Tôi âm thầm véo lên tay cậu ấy một cái nhưng cậu ấy chẳng hề để ý, chỉ cảm thấy rất đắc ý, vui vẻ.

Bác sĩ nói vết thương của Chung Tuấn Hải không nghiêm trọng, chỉ kê đơn thuốc tiêu viêm rồi bôi một chút thuốc ngoài da, sau đó tôi lại bắt xe đưa cậu ấy về. Cậu ấy thuê một căn hộ chung cư nhỏ trong thành phố, nhưng cũng dọn dẹp rất ngăn nắp và sạch sẽ.

“Tối nay cậu ở lại đây đi!” Cậu ấy cười với tôi mà chẳng có chút ý tốt nào.

“Không được!” Tôi cật lực phản đối. Nếu để mẹ tôi biết, bà không lột da tôi mới lạ.

Cậu ấy biết rõ bố mẹ tôi rất nghiêm khắc nên cũng không kiên trì nữa, dặn đi dặn lại tôi rằng đi đường phải cẩn thận, về đến nhà nhất định phải báo tin bình an cho cậu ấy... Hóa ra người đang yêu, dù là nam hay nữ cũng biến thành kẻ lảm lì.

Ngồi trên taxi, tin nhắn của cậu ấy vẫn liên tục gửi đến.

“Tú Nghiên, đến đâu rồi?”

“Tớ hồi hận vì đã để cậu về rồi.”

“Tớ bắt đầu nhớ cậu rồi.”

...

Tôi vừa đọc vừa cười, lại một lần nữa nhạt nhòa nước mắt.

Cuối cùng tôi cũng lên về đến giường, tất cả mọi chuyện diễn ra không hề để lại dấu vết.

Đã bốn giờ sáng, trời vẫn tối đen như mực. Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, mẹ tôi sắp dậy để nấu bữa sáng, sau đó đánh thức tôi dậy, thật đáng thương cho tôi vì chỉ được ngủ hai tiếng đồng hồ rồi lại phải dậy đi làm.

Trong cơn buồn ngủ mơ hồ, tôi sắp chìm vào giấc ngủ thì lại nhận được tin nhắn cuối cùng của Chung Tuấn Hải.

“Tú Nghiên, anh yêu em.”